

**PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
DELEGATURA URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
w Warszawie**

RWA-61-66/08/JKa

Warszawa, dn. 15 października 2009 r.

DECYZJA Nr RWA-31/2009

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 w związku z art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko spółce Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach,

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

uznaje się, działanie Łosickiego Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Usługowo-Handlowego „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach, polegające na stosowaniu we wzorcu umownym na świadczenie usług odbioru nieczystości stałych postanowienia o treści:

„O zmianie cen za przyjęcie odpadów komunalnych na wysypisko Zleceniobiorca powiadamia w sposób zwyczajowo przyjęty – ogłoszenie” (§ 5 zd. 3 Umowy nr /ZUKT);

za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, polegającą na stosowaniu postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o których mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co stanowi naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 w zw. z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów – i nakazuje zaniechanie jej stosowania.

II. Na podstawie art. 105 § 1 ustawy – kodeks postępowania administracyjnego z dnia 14 czerwca 1960 r. (tekst jednolity Dz. U. z 2000 r., Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2007 r., Nr 50, poz. 331 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, wszczętego z urzędu przeciwko spółce Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

umarza się jako bezprzedmiotowe postępowanie w sprawie podejrzenia stosowania przez ww. przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów, wskutek stosowania we wzorcu umownym na świadczenie usług odbioru nieczystości stałych postanowienia o treści: „*Zleceniobiorca zastrzega sobie prawo do zmiany cen świadczonych usług w przypadku wzrostu kosztów ich realizacji za pisemnym miesięcznym wypowiedzeniem*” (§ 4 ust. 2 Umowy /ZUKT/2009 na wywóz odpadów komunalnych stałych).

III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz stosownie do treści art. 33 ust. 6 tej ustawy i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939) w zw. z § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. z 2009 r. Nr 107, poz. 887),

- w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów,

nakłada się na Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach karę pieniężną w wysokości **1.814,00 zł** (słownie: jeden tysiąc osiemset czternaście złotych złotych) płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie w związku z przeprowadzonym postępowaniem wyjaśniającym mającym na celu ustalenie, czy na lokalnych rynkach usług odbierania odpadów komunalnych od właścicieli nieruchomości oraz składowania odpadów komunalnych na terenie właściwości miejscowej Delegatury zachodzą okoliczności wskazujące na możliwość naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów uzasadniające wszczęcie postępowania antymonopolowego, postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, bądź naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach (sygn. RWA-401-2/07/GM) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie przeprowadził kontrolę treści wzorców umów na świadczenie usług wykorzystywanych przez Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach (dalej: Przedsiębiorca lub Spółka). Wyniki wstępnej analizy treści postanowień tego wzorca dały podstawę do sformułowania wniosku, że część z nich jest zbieżna z brzmieniem postanowień wpisanych już do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c., prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie postanowieniem z dnia 17 grudnia 2008 r. wszczął przeciwko Przedsiębiorcy postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów pod zarzutem stosowania postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art.

479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.), co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Postępowanie pierwotnie wszczęte zostało w zakresie postanowienia o treści wskazanej w pkt I sentencji niniejszej decyzji o treści: *„O zmianie cen za przyjęcie odpadów komunalnych na wysypisko Zleceniobiorca powiadamia w sposób zwyczajowo przyjęty – ogłoszenie”* (§ 5 zd. 3 nr /ZUKT).

Jednocześnie postanowieniem z dnia 17 grudnia 2008 r. Prezes Urzędu zaliczył w poczet materiałów dowodowych pismo Spółki z dnia 14 stycznia 2008 roku wraz z załącznikami zawierającymi wzorzec umowy, którym posługuje się Spółka w obrocie konsumenckim oraz odpisem z Krajowego Rejestru Sądowego uzyskane przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w toku postępowania wyjaśniającego wszczętego postanowieniem o sygn. RWA-401-2/07/GM.

Zawiadamiając Przedsiębiorcę o wszczęciu przedmiotowego postępowania, Prezes Urzędu wezwał go również do ustosunkowania się do zarzutów zawartych w postanowieniu o wszczęciu tego postępowania oraz do przekazania wskazanych w piśmie informacji o zakresie czasowym posługiwania się w obrocie zakwestionowanym wzorcem umowy oraz o liczbie umów zawartych pomiędzy przedsiębiorcą a klientami. W odpowiedzi na wezwanie Spółka, w swym piśmie z dnia 30 grudnia 2008 r., poinformowała, że nie kwestionuje zarzutów przedstawionych przez Prezesa Urzędu w postanowieniu o wszczęciu postępowania, a zakwestionowane postanowienie umowne – w świetle argumentów Prezesa Urzędu – istotnie nie jest prawidłowe. Spółka wskazała, iż kwestionowany wzorzec stosuje od drugiej połowy 2007 r., a niezależnie od treści tego postanowienia każdy konsument był informowany indywidualnie o zmianie ceny. Spółka wskazała również, iż uznaje argumenty Prezesa Urzędu w całości za słuszne i przedstawi odbiorcom usług – począwszy od dnia 1 stycznia 2009 r. – nowe wzorce umów. Do pisma został dołączony nowy wzorzec umowy.

W związku z okolicznością, iż Spółka wprowadziła do obrotu konsumenckiego nowy wzorzec umowy postanowieniem z dnia 19 czerwca 2009 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatura w Warszawie rozszerzył zakres prowadzonego przeciwko Spółce postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów o zarzut stosowania postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, co może stanowić naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów również w zakresie postanowienia o treści wskazanej w pkt II sentencji niniejszej decyzji.

W odpowiedzi na postanowienie rozszerzające zakres postępowania Spółka w swym piśmie z dnia 1 lipca 2009 r. oświadczyła, iż uznaje zasadność argumentów przedstawionych przez Prezesa Urzędu.

Pismem z dnia 15 września 2009 r. Prezes Urzędu zawiadomił Spółkę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz poinformował o możliwości zapoznania się z aktami sprawy, z czego strona jednak nie skorzystała.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił, co następuje:

Spółka Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowego „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach, wpisana do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000199608, prowadzi działalność gospodarczą polegającą m.in. na gospodarowaniu odpadami.

Przy zawieraniu z konsumentami umów o odbiór i wywóz odpadów komunalnych Spółka posługuje się wzorcami umowy w rozumieniu art. 384 Kodeksu cywilnego (dalej:

k.c.), które – jak wynika z pisma Spółki z dnia 30 grudnia 2008 r. – obowiązują w obrocie od połowy 2007 r. oraz – w zakresie pkt. II sentencji niniejszej decyzji – od stycznia 2009 r.

Po przeprowadzeniu analizy wzorców pt.: *Umowa nr.../ZUKT* Prezes Urzędu ustalił, że zawiera on postanowienie o następującej treści:

„O zmianie cen za przyjęcie odpadów komunalnych na wysypisko Zleceniobiorca powiadamia w sposób zwyczajowo przyjęty – ogłoszenie” (§ 5 zd. 3 Umowy nr /ZUKT);

W piśmie otrzymanym przez Prezesa Urzędu w dniu 5 stycznia 2009 r. Spółka poinformowała, iż z dniem 1 stycznia 2009 r. o wprowadziła do obrotu konsumenckiego nowy wzorzec umowy. Po przeprowadzeniu analizy treści nowego wzorca Prezes Urzędu ustalił, iż Spółka usunęła z niego postanowienie zakwestionowane w pkt. I sentencji niniejszej decyzji. Nowy wzorzec zawiera postanowienie o następującej treści:

„Zleceniobiorca zastrzega sobie prawo do zmiany cen świadczonych usług w przypadku wzrostu kosztów ich realizacji za pisemnym miesięcznym wypowiedzeniem” (§ 4 ust. 2 Umowy /ZUKT/2009 na wywóz odpadów komunalnych stałych);

W trakcie prowadzonego postępowania Spółka nie dokonywała modyfikacji wzorca umownego w zakresie postanowienia o treści wskazanej w pkt II sentencji niniejszej decyzji. Jak wynika z pisma Spółki z dnia 8 kwietnia 2009 r. Spółka zawarła na podstawie wprowadzonego w styczniu 2009 r. wzorca 7 umów.

Spółka nie poinformowała, czy poza usunięciem postanowienia wskazanego w pkt I sentencji niniejszej decyzji dokonywała jakichkolwiek czynności zmierzających do wyeliminowania z obrotu konsumenckiego wadliwych postanowień. Poinformowała natomiast, że żadna z zawartych wcześniej umów nie została aneksowana po wprowadzeniu nowego wzorca (pisma z dnia 8 kwietnia 2009 r.).

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, *„zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów”*, przez które - stosownie do definicji zawartej w art. 24 ust. 2 - rozumie się *„godzące w zbiorowe interesy konsumentów bezprawne działanie przedsiębiorcy”*.

Zbiorowe interesy konsumentów podlegają zatem ochronie przed wymierzonymi w nie naruszeniami polegającymi na sprzecznych z prawem działaniach przedsiębiorców. Same przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie regulują konstrukcji bezprawności działań przedsiębiorcy. Działania te mogą okazać się bezprawne w razie ustalenia, że doszło do naruszenia przepisów innych ustaw, ale także zasad współzycia społecznego i dobrych obyczajów. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współzycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy ustalenie, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa. (por. Janusz Szwaja (red.) *Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, Komentarz*, Warszawa 2000, s. 117-118). Przepisy regulujące postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów w większości mają charakter procesowy. Materialnoprawne przesłanki, istotne z punktu widzenia wydania decyzji, znajdują się w innych niż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów aktach prawa powszechnie obowiązującego. Prezes Urzędu oceniając zachowanie Przedsiębiorcy pod kątem ewentualnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, musi zatem co do zasady

stosować inne akty prawa powszechnie obowiązującego i na ich podstawie stwierdzić, czy działanie przedsiębiorcy było bezprawne.

Jak wyżej wspomniano, art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów definiuje praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jako godzące w nie bezprawne zachowanie przedsiębiorcy. Jednocześnie artykuł ten zawiera przykładowe wyliczenie zachowań przedsiębiorców uważanych za naruszające zbiorowe interesów konsumentów. W otwartym katalogu zakazanych praktyk ustawodawca umieścił stosowanie postanowień wzorów umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (pkt 1), naruszenie przez przedsiębiorcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji (pkt 2), nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji (pkt 3). Aby określone zachowanie mogło zostać uznane za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów konieczne jest łączne spełnienie dwóch przesłanek, mianowicie zaistnieć musi - po pierwsze - bezprawne działanie przedsiębiorcy, które - po drugie - narusza zbiorowe interesy konsumentów.

Zakaz naruszania zbiorowych interesów konsumentów odnosi się do przedsiębiorców. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów zawiera legalną definicję przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 4 pkt 1 ww. ustawy pod pojęciem przedsiębiorcy rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, a także: (a) osobę fizyczną, osobę prawną, a także jednostkę organizacyjną nie mającą osobowości prawnej, której ustawa przyznaje zdolność prawną, organizującą lub świadczącą usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, (b) osobę fizyczną wykonującą zawód we własnym imieniu i na własny rachunek lub prowadzącą działalność w ramach wykonywania takiego zawodu, (c) osobę fizyczną, która posiada kontrolę, w rozumieniu pkt 4, nad co najmniej jednym przedsiębiorcą, choćby nie prowadziła działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej, jeżeli podejmuje dalsze działania podlegające kontroli koncentracji, o której mowa w art. 13, (d) związek przedsiębiorców w rozumieniu pkt 2 - na potrzeby przepisów dotyczących praktyk ograniczających konkurencję oraz praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach jest spółką prawa handlowego wpisaną do Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzącą we własnym imieniu działalność gospodarczą. Nie ulega zatem wątpliwości, iż Spółka posiada status przedsiębiorcy w rozumieniu powoływanego powyżej art. 4 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Oznacza to, że przy wykonywaniu działalności gospodarczej Spółka podlega rygorom określonym w ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów. Tym samym jej działania mogą podlegać ocenie w aspekcie naruszenia zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Jak wskazano powyżej, bezprawność działań przedsiębiorcy co do zasady wynika z naruszenia innych przepisów powszechnie obowiązujących. Niemniej jednak należy wskazać, iż ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w jednym przypadku identyfikuje wprost jako bezprawne działanie przedsiębiorcy polegające na stosowaniu postanowień wzorców umownych uznanych za niedozwolone i wpisanych do prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. Jak wynika z wyroku SOKiK z dnia 25 marca 2004 r. (sygn. akt XVII Ama 51/03), w oparciu o art. 24 ust. 2 można sformułować samoistną przesłankę bezprawności, jeżeli ustali się, że przedsiębiorca stosował postanowienia wzorców umów, które zostały wpisane do ww. rejestru. A zatem wykazanie, że przedsiębiorca wprowadził do obrotu wzorzec umowy zawierający postanowienia o treści

już wpisanej do rejestru klauzul abuzywnych stanowi wystarczającą przesłankę do uznania bezprawności działania tego przedsiębiorcy.

Wobec powyższego stosowanie postanowienia, które po uznaniu go przez SOKiK za niedozwolone zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, jest prawnie zakazane. Prawomocny wyrok tego Sądu, wydany po przeprowadzeniu kontroli abstrakcyjnej wzorca umowy, wskazujący treść postanowień wzorca umowy uznanych za niedozwolone i zakazujący ich wykorzystywania ma od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru klauzul abuzywnych skutek wobec osób trzecich (art. 479⁴³ k.p.c.). Przepis tego artykułu rozszerza zatem prawomocność wyroku wydanego w sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone na osoby trzecie. „*Artykuł ten dotyczy rozszerzonej prawomocności materialnoprawnej w znaczeniu podmiotowym. Chodzi o grupę przypadków takiej prawomocności, w których wyrok z powodu szczególnego charakteru przedmiotu procesu ma powagę rzeczy osądzonej dla wszystkich i przeciwko wszystkim. Przepis bowiem wyraźnie stanowi, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, od chwili wpisania uznanego za niedozwolone postanowienia wzorca umowy do rejestru, wywołuje więc skutek erga omnes*” (por. H. Ciepła [w:] K. Piasecki [red.], Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Tom II, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa 2001, s. 249). Przepis art. 479⁴³ k.p.c. stanowiąc, iż wyrok ma skutek wobec osób trzecich, nie ogranicza w żaden sposób kategorii tych podmiotów. Wyrok ma skutek wobec wszystkich, tzn. zarówno wobec przedsiębiorcy, który klauzulę wprowadził do swoich wzorców umów, jak i do każdego innego przedsiębiorcy, stosującego własne warunki umów. Należy zatem przyjąć, że wyrok SOKiK od chwili wpisania klauzuli do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK wywiera skutek względem wszystkich uczestników obrotu, co oznacza, że żaden z podmiotów uczestniczących w obrocie prawnym nie może posługiwać się przedmiotowym postanowieniem. W uchwale z dnia 13 lipca 2006 r., sygn. akt. III SZP 3/06 Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, iż „*stosowanie postanowień wzorców umów o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479⁴⁵ § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów*”. Tym samym SN przesądził, iż stosowanie klauzuli tożsamej z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru, stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Należy przy tym podkreślić, iż dla uznania, iż klauzula wpisana do rejestru i klauzula z nią porównywana są tożsame w treści nie jest konieczna dokładna literalna identyczność tych postanowień. Rozbieżność użytych wyrażen, zmiana szyku zdania, czy zastosowanie synonimów nie eliminuje bowiem abuzywnego charakteru ocenianego postanowienia, jeżeli cel, w jakim wprowadzone zostało postanowienie umowne jest tożsamy. „*Nie jest konieczna literalna zgodność porównywalnych klauzul. Głównym czynnikiem przesądzającym powinien być, zdaniem Sądu, zamiar, cel jakiemu ma służyć kwestionowana klauzula. Jeśli jest on zgodny z celem utworzenia klauzuli uznanej za niedozwoloną, można uznać, iż obie są tożsame*” (wyrok SOKiK z dnia 25 maja 2005 r. sygn. akt XVII Ama 46/04).

Odnosząc powyższe uwagi do zarzutów postawionych Spółce należy zauważyć, co następuje:

I W zawieranych przez Spółkę z konsumentami wzorcach pt.: *Umowy nr /ZUKT* znalazło się postanowienie o treści:

„O zmianie cen za przyjęcie odpadów komunalnych na wysypisko Zleceniobiorca powiadamia w sposób zwyczajowo przyjęty – ogłoszenie” (§ 5 zd. 3 Umowy nr /ZUKT);

Zdaniem Prezesa Urzędu ww. klauzula jest tożsama z postanowieniem o treści: *„O zmianie opłaty Operator jest zobowiązany poinformować Abonenta z czternastodniowym wypowiedzeniem poprzez zamieszczenie informacji na kanale informacyjno-planszowym, w formie ogłoszeń na budynkach lub pisemnie. Za takie powiadomienie uważa się również przesłanie druków opłat z nadrukowaną nową ceną”* uznanego przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 14 marca 2005 r. (sygn. akt XVII Amc 2/04) za niedozwolone, a następnie wpisanego pod numerem 401 do rejestru postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone prowadzonego przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Podstawowym zarzutem pozwu, na podstawie którego został wydany ww. wyrok była okoliczność, iż kwestionowane postanowienie umowne utrudnia lub pozbawia konsumenta wypowiedzenia umowy na podstawie art. 384¹ kc, który stanowi, że wzorzec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 kc a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia. Wypowiedzenie to stanowi szczególny tryb rozwiązania umowy odmienny od rozwiązania umowy z określonym terminem wypowiedzenia. Prawo wypowiedzenia ma charakter kształtujący i jest dokonywane przez złożenie oświadczenia woli przez konsumenta i z tą chwilą umowa ulega rozwiązaniu. Według Prezesa Urzędu powyższe postanowienie jest również niedozwolonym postanowieniem umownym gdyż uprawnia Spółkę do jednostronnej zmiany istotnych warunków umowy (ceny) bez zagwarantowania prawa odstąpienia od umowy.

Sposób powiadomienia konsumenta o zmianie ceny przewidziany w kwestionowanym w niniejszym postępowaniu postanowieniu nie gwarantuje, iż informacja ta dotrze do konsumenta. Ponadto według zakwestionowanego postanowienia nie jest możliwe właściwe określenie daty, w której konsument miał możliwość zapoznania się z nowymi stawkami opłat za usługę, a jest to istotne w sytuacji, gdy istnieje termin, w którym konsument ma prawo złożyć oświadczenie o dalszym trwaniu stosunku zobowiązaniowego, lub jego zerwaniu.

Należy również zauważyć, że zmiana ceny świadczonej na podstawie zawartej z konsumentem umowy za usługi odbioru i wywozu odpadów stanowi ingerencję w istotne postanowienia umowy. To właśnie cena jest najbardziej istotnym czynnikiem wpływającym na zmianę warunków umowy oraz na podjęcie przez konsumenta decyzji o zawarciu umowy i jej kontynuowaniu. O zmianie ceny konsumenta należy informować poprzez doręczenie nowego wzorca umownego (z podwyższoną ceną za usługę). Jedyne bowiem w taki sposób konsument może zapoznać się z nowymi warunkami umowy i zdecydować o ewentualnym kontynuowaniu stosunku umownego, a przedsiębiorca zadośćuczynić wymogom sprecyzowanym w art. 384§1 i 384¹ k.c.

Powyższe stanowisko prezentowane jest w orzecznictwie SOKiK. W uzasadnieniu wyroku SOKiK z dnia 1 marca 2007 r. (sygn. akt XVII Amc 12/06) stwierdzono, iż *„podanie informacji o wysokości chesnego do wiadomości publicznej np. poprzez wywieszenie stosownego ogłoszenia w siedzibie (...) czy też opublikowanie jej na stronie internetowej nie stanowi wypełnienia obowiązku doręczenia kontrahentowi wzorca. Obowiązek doręczenia dotyczy zarówno pierwotnego wzorca, jak i każdego kolejnego wzorca, poprzez który Szkoła wprowadza zmianę do treści istniejącego już stosunku prawnego (art. 384¹ k.c.)”*. Również w orzeczeniu SOKiK z dnia 30 sierpnia 2006r. (sygn. akt. XVII Ama 26/05) wskazano, iż *„art. 384 i 384[1] kodeksu cywilnego nakazują doręczenie konsumentowi nie tylko całkowicie*

nowego, lecz także zmienionego wzorca umowy w trakcie trwania stosunku prawnego o charakterze ciągłym”.

W tym kontekście należy jednoznacznie stwierdzić, że kwestionowane w przedmiotowym postępowaniu postanowienie stwarza Spółce możliwość zmiany istotnego warunku umownego, jakim jest cena za świadczone usługi bez jednoczesnego, indywidualnego poinformowania o tej zmianie konsumenta. Rozwiązanie to narusza art. 384 i 384¹ k.c. i jest tożsame z ww. postanowieniami naruszając w konsekwencji zbiorowe interesy konsumentów.

Uznanie, iż postanowienia umowne stosowane w obrocie konsumenckim przez Spółkę są tożsame z postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone przesądza o bezprawności tego działania. Jak wskazano bowiem powyżej, art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje samoistną przesłankę bezprawności działań polegających na stosowaniu przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Dla stwierdzenia przez Prezesa Urzędu stosowania przez przedsiębiorcę praktyki, określonej w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów konieczne jest także wykazanie, że w wyniku jej stosowania przez przedsiębiorcę naruszony został zbiorowy interes konsumentów. Zbiorowy interes konsumentów oznacza interes dotyczący ogółu, a naruszenie tego interesu może mieć miejsce, gdy skutkami działań sprzecznych z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów dotknięty jest szerszy krąg uczestników rynku – konsumentów. Do naruszenia zbiorowych interesów konsumentów konieczne jest, by działanie przedsiębiorcy zostało skierowane nie do konkretnego adresata, lecz do adresata, którego nie da się z góry oznaczyć indywidualnie. Wobec tego działanie to jest w stanie wywołać niekorzystne następstwa w odniesieniu do każdego z konsumentów (a nie jedynie wobec określonego konsumenta) i zagraża ono, przynajmniej potencjalnie, interesom każdego z członków zbiorowości konsumentów. W niniejszej sprawie mamy do czynienia z naruszeniem interesów nieograniczonej liczby konsumentów, których nie sposób zindywidualizować. Oczywiście jest bowiem, iż działanie przedsiębiorcy jest skierowane do nieoznaczonego kręgu odbiorców – dotyczy wszystkich potencjalnych konsumentów zawierających ze Spółką umowę o usługę wywozu i odbioru odpadów komunalnych.

Uznanie, iż postanowienia umowne stosowane w obrocie konsumenckim przez Spółkę są tożsame z postanowieniami wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone przesądza o bezprawności tego działania. Jak wskazano bowiem powyżej, art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów formułuje samoistną przesłankę bezprawności działań polegających na stosowaniu przez przedsiębiorcę postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c.

Wykazanie, iż działanie Spółki ma charakter bezprawny i narusza zbiorowy interes konsumentów, przesądza, iż działanie to ma charakter praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie I sentencji decyzji.

Prezes Urzędu dokonując oceny wprowadzonego już przez Spółkę do obrotu konsumenckiego wzorca uznał, iż treść zakwestionowanego postanowienia została dostosowana do wymogów ustanowionych przez przepisy prawa. Jak wynika z zebranego w postępowaniu materiału dowodowego Spółka wprawdzie wprowadziła nowy

worzec umowny, jednakże nie poinformowała, czy jednocześnie podjęła czynności zmierzające do zmiany umów z konsumentami, którzy taką umowę zawarli. W orzecznictwie stwierdzono, że uznanie, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów musi wiązać się z zaniechaniem tej praktyki w stosunku do konsumentów, których interesy mogły zostać naruszone niezgodnym z prawem działaniem przedsiębiorcy, a więc również w stosunku do konsumentów, z którymi przedsiębiorca miał zawarte umowy według zakwestionowanego wzorca umownego (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 7 maja 2009 r. (sygn. akt VI ACa 1318/08). Ponieważ Spółka nie podjęła czynności zmierzających do pełnego wyeliminowania wadliwego postanowienia z zawartych z konsumentami umów, Prezes Urzędu nie stwierdził zaniechania stosowania praktyki w zakresie postanowienia wymienionego w pkt. I sentencji decyzji, lecz nakazał zaniechanie stosowania praktyki.

II. W niniejszym postępowaniu w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów wszczętym przeciwko Spółce Prezes Urzędu zakwestionował jej działania polegające na stosowaniu we wzorcu umownym na świadczenie usług odbioru nieczystości stałych postanowienia o treści:

„Zleceniobiorca zastrzega sobie prawo do zmiany cen świadczonych usług w przypadku wzrostu kosztów ich realizacji za pisemnym miesięcznym wypowiedzeniem” (§ 4 ust. 2 Umowy /ZUKT/2009 na wywóz odpadów komunalnych stałych);

Na etapie wszczynania postępowania w tym zakresie Prezes Urzędu uznał, że ww. postanowienie umowne może być zbieżne z treścią postanowienia: *„Biuro zastrzega sobie prawo niewielkich zmian w programie oraz zmiany ceny imprezy turystycznej w związku ze zmianą kosztów transportu, świadczeń hotelowych, cen walut itp.”* (wyrok SOKiK z dnia 19 kwietnia 2004 r., sygn. akt XVII AmC 59/03), które znajduje się pod numerem 91 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (por. postanowienie Prezesa Urzędu z dnia 19 czerwca 2009 r.).

Po przeprowadzeniu postępowania w niniejszej sprawie Prezes Urzędu uznał, iż ww. postanowienie i postanowienie kwestionowane w niniejszym postępowaniu nie są tożsame. Postanowienie umowne zostało uznane przez SOKiK za niedozwolone i wpisane do rejestru pod numerem 91, gdyż przewiduje uprawnienie kontrahenta konsumenta do podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy, a przez to kształtuje prawa i obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interes. Na tle analizowanego stosunku zobowiązaniowego SOKiK uznał, że klauzula wpisana następnie do rejestru pod numerem 91 pozbawia konsumenta możliwości zrezygnowania z usługi świadczonej przez organizatora turystyki w przypadku zmiany przedmiotu świadczenia, w tym m.in. zmiany ceny usługi.

Tymczasem na tle rozpatrywanego stanu faktycznego należy stwierdzić, iż umowa o wywóz nieczystości, którą w obrocie konsumenckim posługuje się Spółka, przewiduje możliwość rozwiązania umowy za miesięcznym wypowiedzeniem. Oznacza to, że klient Spółki, który nie chce, by usługa była mu świadczona na zmienionych przez Spółkę warunkach może zrezygnować z usług Spółki nieobciążony nową ceną, na którą się nie zgadza.

Dodać trzeba również, iż zgodnie z treścią art. 384¹ k.c. stanowi, że wzorzec wydany w czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 k.c., a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia.

Powyższe oznacza, że zakwestionowana w niniejszym postępowaniu przez Prezesa Urzędu klauzula umowna, którą w obrocie konsumenckim posługuje się Spółka nie jest tożsama z postanowieniem umownym o treści: „*Biuro zastrzega sobie prawo niewielkich zmian w programie oraz zmiany ceny imprezy turystycznej w związku ze zmianą kosztów transportu, świadczeń hotelowych, cen walut itp.*” (wyrok SOKiK z dnia 19 kwietnia 2004 r., sygn. akt XVII AmC 59/03), które znajduje się pod numerem 91 w rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, wobec czego kontynuowanie postępowania w zakresie zakwestionowanego postanowienia okazało się bezprzedmiotowe.

Powyższe ustalenia wykazały brak podstaw do uznania, iż działania Spółki, polegające na posługiwaniu się w obrocie konsumenckim postanowieniem o treści: „*Zleceniobiorca zastrzega sobie prawo do zmiany cen świadczonych usług w przypadku wzrostu kosztów ich realizacji za pisemnym miesięcznym wypowiedzeniem*” stanowią praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, ze względu na fakt, iż nie narusza to zakazu, o którym mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 uokik.

W ustawie o ochronie konkurencji i konsumentów nie ma samodzielnej podstawy prawnej odnoszącej się do sposobu rozstrzygnięcia w przypadku, gdy postawiony stronie postępowania zarzut nie został w trakcie tego postępowania potwierdzony. W związku z tym, mając na względzie, iż w sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania przed Prezesem UOKiK stosuje się przepisy k.p.a. (art. 83 ustawy), postępowanie w tej sprawie należało umorzyć zgodnie z art. 105 k.p.a.

Zgodnie z art. 105 § 1 k.p.a., gdy postępowanie z jakiegokolwiek przyczyny stało się bezprzedmiotowe organ administracji wydaje decyzję o umorzeniu postępowania. Umorzenie postępowania na tej podstawie jest obligatoryjne, co oznacza, iż ustalenie przesłanki bezprzedmiotowości postępowania stwarza obowiązek zakończenia postępowania w danej instancji przez jego umorzenie, ponieważ brak jest podstaw do rozstrzygnięcia sprawy co do jej istoty. Dalsze prowadzenie postępowania w takim przypadku stanowiłoby o jego wadliwości, mającej istotny wpływ na wynik sprawy. Podkreślić przy tym należy, iż przesłanka umorzenia postępowania może istnieć jeszcze przed wszczęciem postępowania co zostanie ujawnione w toczącym się postępowaniu - tak jak miało to miejsce w niniejszej sprawie - a może ona powstać także w czasie trwania postępowania, a więc w sprawie już zawisłej przed organami administracyjnymi. Przesłanką umorzenia postępowania jest brak któregośkolwiek z elementów w odniesieniu co do strony podmiotowej jak i przedmiotowej postępowania. Zgodnie z wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 24 kwietnia 2003 r. (sygn. akt III SA 2225/01) bezprzedmiotowość postępowania administracyjnego oznacza, że brak jest któregoś z elementów materialnego stosunku prawnego, a w związku z tym nie można wydać decyzji załatwiającej sprawę przez rozstrzygnięcie jej co do istoty. Jest to orzeczenie formalne, kończące postępowanie bez jego merytorycznego rozstrzygnięcia.

Wobec powyższego, stosownie do treści art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 83 uokik, orzeczono jak w punkcie II sentencji decyzji.

III. Stosownie do art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24.

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów wprowadziła zasadę fakultatywności kar nakładanych przez Prezesa UOKiK na przedsiębiorców, którzy dopuścili się naruszenia

tego zakazu. W przypadku stwierdzenia jego naruszenia przez przedsiębiorcę Prezes UOKiK może nałożyć na przedsiębiorcę karę pieniężną.

W niniejszej sprawie zostało udowodnione, iż doszło do naruszenia przez Przedsiębiorcę określonego w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w sposób określony w pkt I sentencji decyzji. Charakter i uciążliwość tego naruszenia uzasadniają nałożenie na Przedsiębiorcę kary pieniężnej.

Dopuszczenie się naruszenia przepisów ustawy może nastąpić zarówno umyślnie (tj. kiedy naruszytel miał taki zamiar), jak też i nieumyślnie (tj. kiedy przedsiębiorca nie miał na celu postąpienia niezgodnego z normami wynikającymi z przepisów tej ustawy). Kara pieniężna może zostać nałożona także w przypadku, gdy przedsiębiorca „choćby nieumyślnie” dopuścił się określonego czynu (art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów). Oznacza to, że kara może być nałożona, także w przypadku, gdy po stronie przedsiębiorcy nie będzie występować wina, rozumiana jako świadomość bezprawności zachowania.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ww. ustawy Prezes Urzędu wziął pod uwagę konieczność ustalenia, czy określone w ww. przepisie naruszenie dokonane było co najmniej nieumyślnie. Konieczność brania pod uwagę przesłanki winy w przypadku stosowania kar pieniężnych wynika bezpośrednio z art. 106 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Z tego względu, nakładając karę pieniężną, Prezes Urzędu wziął pod uwagę całokształt okoliczności sprawy, które wskazywać mogą na nieumyślny charakter naruszenia przez Przedsiębiorcę zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Zdaniem Prezesa UOKiK, opisane w niniejszej decyzji działania podejmowane przez Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej powinny być uwzględniać możliwość naruszenia zbiorowego interesu konsumentów. Należy zarazem przyznać, że w zgromadzonym materiale dowodowym nie ma jednoznacznych dowodów wyraźnej intencji Przedsiębiorcy naruszenia tych interesów. Zebrane wyjaśnienia i informacje mogą zatem wskazywać na co najmniej nieumyślne działanie Przedsiębiorcy.

Niezależnie od powyższego, już stwierdzenie nieumyślności zakwestionowanej praktyki daje podstawę do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej, o której mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Art. 106 ust. 1 pkt 4 ww. ustawy przewiduje możliwość nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu, osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Ustawa nie przesądza bezwzględnie wysokości kary nakładanej przez Prezesa UOKiK, który decyduje o tym w każdym konkretnym przypadku, kierując się założeniem, że sankcja musi spełniać zarówno funkcję represyjną, jak i prewencyjną (dyscyplinującą). Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, Prezes UOKiK powinien wziąć pod uwagę w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy (art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów).

W punkcie I sentencji niniejszej decyzji organ antymonopolowy stwierdził stosowanie przez Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co daje podstawy do nałożenia na Spółkę kary pieniężnej określonej w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy antymonopolowej. Przy ustalaniu wysokości kary Prezes Urzędu przyjął za podstawę obliczeń kwotę odpowiadającą wysokości przychodu osiągniętego przez Przedsiębiorcę z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w 2008 r. wynoszącego – jak wynika

z zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) przez podatnika podatku dochodowego od osób prawnych CIT-8 – [*] zł. Maksymalna wysokość kary mogła zatem wynieść ok. [*] zł.

Ustalenie kary w przedmiotowej sprawie miało charakter wieloetapowy, co spowodowane było zaistnieniem w postępowaniu licznych okoliczności mających wpływ na jej wysokość. Ustalając wymiar kary pieniężnej Prezes Urzędu w pierwszej kolejności dokonał oceny wagi stwierdzonych praktyk i na tej podstawie ustalił kwotę bazową, stanowiącą podstawę do dalszych ustaleń wysokości kary, a następnie – w oparciu o zaistniałe w sprawie okoliczności mające wpływ na wysokość kary – dokonał gradacji ustalonej kwoty bazowej.

W powyższym kontekście wzięto pod uwagę, iż naruszenie przez Spółkę zbiorowych interesów konsumentów polegało na stosowaniu niedozwolonego postanowienia umownego wpisanego do powszechnie dostępnego rejestru postanowień umownych prowadzonego przez Prezesa Urzędu. Prezes Urzędu zważył, że w wyniku powyższego zachowania sytuacja konsumentów została osłabiona, jednakże wpływ, jaki na uprawnienia konsumentów miały poszczególne postanowienia należało przeanalizować oddzielnie dla każdego zakwestionowanego postanowienia.

Kwestionowane w punkcie I sentencji niniejszej decyzji postanowienie stwarza Spółce możliwość zmiany istotnego warunku umownego, jakim jest cena za świadczone usługi bez jednoczesnego, indywidualnego poinformowania o tej zmianie konsumenta. W rezultacie stosowania przez Spółkę tego postanowienia wyeliminowana została wobec konsumenta możliwość rozwiązania umowy, pomimo zmiany jej warunków przez Spółkę, co w konsekwencji mogło narazić konsumenta na straty związane z koniecznością wypełniania nowych, lecz nieakceptowanych warunków umowy (ceny).

Podsumowanie wagi stwierdzonych naruszeń pozwoliło Prezesowi Urzędu na stwierdzenie, iż łącznie waga naruszeń w przedmiotowej sprawie kształtuje się na poziomie 0,05% przychodu osiągniętego przez Spółkę w 2008 r.

Dokonując ustalenia ostatecznego wymiaru kary pieniężnej nałożonej na Przedsiębiorcę dokonano również oceny, czy w postępowaniu zaistniały okoliczności łagodzące lub obciążające. Prezes Urzędu ustalając okoliczności łagodzące i obciążające miał na uwadze całokształt zebranego w postępowaniu materiału dowodowego oraz postawę Przedsiębiorcy. Okoliczności te – w przypadku ich stwierdzenia – mogły mieć wpływ na procentowe zmniejszenie lub zwiększenie kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Prezes Urzędu uznał, iż w sprawie nie zaistniały okoliczności, które wpływałyby na wysokość wyjściowego poziomu kwoty bazowej będącej podstawą wymierzenia kary.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na podmioty, które dopuściły się stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianych zachowań. Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak, aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstrasżającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku. W świetle powyższych okoliczności wysokość kary za poszczególne naruszenia ustalono na poziomie **1.814,00 zł** (słownie: jeden tysiąc osiemset czternaście złotych złotych).

Prezes Urzędu, kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak, aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W ocenie Prezesa Urzędu wymierzona kara w ostatecznej wysokości stanowiącej około [*] przychodu uzyskanego przez Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach w 2008 r. i stanowiąca około [*] maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych Spółki.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie II sentencji tej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury w Warszawie.

Otrzymuje:

Łosickie Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Usługowo-Handlowe „Kom-Gaz” Sp. z o. o. z siedzibą w Łosicach
ul. Kolejowa 21
08-200 Łosice